

Разгъвайте се слънчеви вълни,
носи ме, моя пѣсенъ, въ равнинитѣ,
да изживѣя хубавитѣ дни,
огромни, сочни, като медни пити.

Да видя самъ подъ топлитѣ лжчи
какъ младата тревица се вълнува.
Да легна и съ отворени очи
да спя и дълго, дълго да сънувамъ.

Азъ дойдохъ тука моренъ и убитъ
земята като майка да цѣлуна,
да падна ничкомъ предъ светия ликъ
на родната земя, като предъ куна.

И нека дълго въ оня свѣтълъ часъ
за своята тежка мжка ми разказва
единъ далеченъ, тихъ, човѣшки гласъ,
довѣянъ изъ разцѣфналитѣ пазви.

Ще слушамъ тъй до късна тъмнина.
И знамъ, че моята душа разбита,
като следъ майски дъждъ зеленина,
ще блесне бодра, чиста и умита.